

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยหกสิบสอง

กาลเวลาแห่งคำพยากรณ์ของโรม: การเปิดเผยนิมิต

Jeff Pippenger

2024-03-27

กรุงโรมสถาปนานิมิตนั้นขึ้น และกรุงโรมก็ถูกเปิดเผยใน "กาลเวลา" ของตนเอง
นี่คือถ้อยแถลงของซิสเตอร์ไวท์ซึ่งเธอกล่าวถึงสิ่งที่ควรเข้าใจกันว่าเป็นเรื่องประจักษ์ชัด:

"วิวรณ์เป็นหนังสือที่ถูกประทับตราไว้ แต่ก็เป็นหนังสือที่ถูกเปิดออกด้วยเช่นกัน
หนังสือนี้บันทึกเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ซึ่งจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้
คำสอนทั้งหลายของหนังสือนี้มีความแน่นอน มิใช่สิ่งลึกลับและไม่อาจเข้าใจได้
ในนั้นได้ยกแนวคำพยากรณ์เดียวกันขึ้นมาเช่นเดียวกับในดาเนียล
คำพยากรณ์บางประการพระเจ้าได้ทรงกล่าวซ้ำอีก
จึงทรงสำแดงว่าจำเป็นต้องให้ความสำคัญแก่สิ่งเหล่านั้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงกล่าวสิ่งใดซ้ำซึ่งไม่มีความสำคัญยิ่ง" Manuscript Releases, เล่ม 9, 8.

"องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่มีได้มีความสำคัญยิ่ง" และ "กาลเวลา"
ที่สัมพันธ์กับโรมก็ถูกกล่าวซ้ำแล้วครั้งเล่า การเข้าใจ "กาลเวลา" ที่สัมพันธ์กับโรมนั้นมี "ความสำคัญยิ่ง"
เพราะนั่นคือสิ่งที่เปิดเผยให้เห็นว่าโรมเป็นประเด็นที่สถาปนานิมิตนั้น
เจ็ดครั้งที่มีการอ้างถึงโดยตรงถึงหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการปกครองของสันตะปาปาในดาเนียลและวิวรณ์

และเขาจะกล่าวคำใหญ่โตต่อผู้สูงส่ง และจะชมเชยบรรดาวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงส่ง
และคิดจะเปลี่ยนแปลงวาระและกฎหมาย และพวกเขาจะถูกมอบไว้ในมือของเขาจนถึงวาระหนึ่ง สองวาระ
และครึ่งวาระ ดาเนียล 7:25

และข้าพเจ้าได้ยืมบุรุษผู้สวมผ้าป่าน ซึ่งอยู่เหนือหน้าต่างแม่น้ำนั้น
เมื่อท่านยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า
จะเป็นอยู่ชั่วระยะหนึ่ง สองระยะ และครึ่งระยะ
และเมื่อท่านได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจัดกระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะเสร็จสิ้น
ดาเนียล 12:7

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้นอย่าวัดเลย เพราะได้ทรงมอบให้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว
และเขาทั้งหลายจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิ์อยู่สี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 11:2

และเราจะประทานฤทธิเดชแก่พยานทั้งสองของเรา
และเขาทั้งสองจะเผยพระวจนะตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยนุ่งห่มผ้ากระสอบ วิวรณ์ 11:3

และหญิงนั้นได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับนาง
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เลี้ยงดูนางที่นั่นตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน วิวรณ์ 12:6

และได้ประทานปีกสองปีกของนกอินทรีใหญ่แก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
ไปยังที่ของนาง ที่ซึ่งนางได้รับการเลี้ยงดูตลอดวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ ให้พ้นจากหน้าของงูนั้น
วิวรณ์ 12:14

และมีปากหนึ่งประทานแก่เขา ให้กล่าวคำโอ้อวดใหญ่โตและคำห่มประมาท
และมีอำนาจประทานแก่เขาให้ดำรงอยู่ต่อไปสี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 13:5

การอ้างอิงโดยตรงทั้งเจ็ดข้อนี้นำเสนอลักษณะเชิงพยากรณ์เฉพาะด้านที่แตกต่างกันของโรม ก็ในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นเองที่โรมถูกเผยให้ประจักษ์ ชิสเตอร์ไวท์ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า ช่วงเวลาเหล่านี้ยังถูกนำเสนอด้วยว่าเป็น "สามปีครึ่ง หรือ 1260 วัน" ท่านจะไม่พบทั้งคำว่า "สามปีครึ่ง" หรือ "หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน" ในพระคัมภีร์ ชิสเตอร์ไวท์เพียงแต่กำลังประยุกต์การคำนวณจากการอ้างอิงทั้งเจ็ดข้อนั้นให้สอดคล้องกันเท่านั้น

"ในบทที่ 13 (ข้อ 1-10) ได้พรรณนาถึงสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่ง 'คล้ายเสือดาว' ซึ่งพญานาคได้มอบ 'ฤทธิ์เดชของมัน และบัลลังก์ของมัน และอำนาจยิ่งใหญ่' ให้แก่สัตว์ร้ายนั้น สัญลักษณ์นี้ ตามที่พวกโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่เชื่อกัน หมายถึงสันตะปาปา ซึ่งได้รับสิทธิอำนาจและบัลลังก์และสิทธิอำนาจซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นของจักรวรรดิโรมันโบราณ เกี่ยวกับสัตว์ร้ายที่คล้ายเสือดาวนั้น มีประกาศไว้ว่า: 'มีปากหนึ่งประทานให้แก่มัน สำหรับพูดจาโอ้อวดและกล่าวหมิ่นประมาท... และมันก็อ้าปากของมันกล่าวหมิ่นประมาทพระเจ้า เพื่อจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ และพลับพลาของพระองค์ และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในสวรรค์ และทรงโปรดให้มันทำสงครามกับพวกธรรมิกชน และชนะเขาได้ และมันได้รับอำนาจเหนือทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ' คำพยากรณ์นี้ ซึ่งแทบจะเหมือนกันทุกประการกับคำพรรณนาถึงเขาเล็กในดาเนียล 7 ย่อมชี้ไปยังสันตะปาปาอย่างไม่ต้องสงสัย"

"'ทรงประทานอำนาจแก่เขาให้ดำเนินต่อไปได้สี่สิบสองเดือน' และผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเห็นศีรษะหนึ่งของมันประหนึ่งว่าถูกฟันจนตาย' และอีกครั้งหนึ่งว่า 'ผู้ใดนำคนอื่นไปเป็นเชลย ผู้นั้นจะต้องถูกนำไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าด้วยดาบ ผู้นั้นจะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ' สี่สิบสองเดือนนั้นเป็นช่วงเวลาเดียวกับ 'หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ' คือสามปีครึ่ง หรือ 1260 วัน ในดาเนียล 7—เป็นเวลาที่อำนาจของสันตะปาปาจะกดขี่ประชากรของพระเจ้า ช่วงเวลานี้ ตามที่ได้กล่าวไว้ในบทก่อน ๆ เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการมีอำนาจสูงสุดของสันตะสำนัก ค.ศ. 538 และสิ้นสุดลงในปี 1798 ในเวลานั้น สมเด็จพระสันตะปาปาทรงถูกกองทัพฝรั่งเศสจับไปเป็นเชลย อำนาจของสันตะสำนักได้รับบาดเจ็บถึงตาย และคำพยากรณ์นั้นก็สำเร็จว่า 'ผู้ใดนำคนอื่นไปเป็นเชลย ผู้นั้นจะต้องถูกนำไปเป็นเชลย'" The Great Controversy, 439.

ด้วยสิทธิอำนาจแห่งการดลใจที่จะพิจารณาด้วยว่า สามปีครึ่งคือ "เวลา" ซึ่ง "เผยให้เห็น" กรุงโรม ข้ออ้างอิงพระคัมภีร์อื่น ๆ เกี่ยวกับกรุงโรมก็ปรากฏขึ้นด้วยเช่นกัน

แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสมัยของเอลียาห์มีหญิงม่ายเป็นอันมากในอิสราเอล เมื่อท้องฟ้าถูกปิดไว้สามปีหกเดือน คราวที่กินดาวอาหารอย่างหนักเกิดขึ้นทั่วแผ่นดินทั้งสิ้น ลูคา 4:25

ช่วงเวลาสามปีครึ่งของเอลียาห์ เชื่อมโยงช่วงเวลานั้นเข้ากับเยเซเบล ผู้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโรมฝ่ายพระสันตะปาปาในคริสตจักรแห่งยัทธิรา

ถึงกระนั้น เรามีข้อความบางประการที่จะกล่าวโทษเจ้า เพราะเจ้าปล่อยให้หญิงนั้น คือเยเซเบล ผู้ซึ่งเรียกตนเองว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ สั่งสอนและล่อลวงบรรดาผู้รับใช้ของเราให้กระทำการล่วงประเวณี และกินของที่ถวายแก่รูปเคารพ และเราได้ให้เวลานางกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางมิได้กลับใจ วิวรณ์ 2:20, 21

"เวลา" ที่ประทานแก่คริสตจักรที่สี่ ซึ่งแสดงแทนด้วยเยเซเบล ก็เป็น "ช่วงว่าง" ด้วยเช่นกัน

เอลียาห์เป็นมนุษย์ผู้มีสภาพอย่างเดียวกับเรา และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังขอไม่ให้ฝนตก และฝนก็มิได้ตกบนแผ่นดินตลอดเวลาสามปีหกเดือน ยากอบ 5:17

ในการอธิบายว่าสี่สิบสองเดือนเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน
ซิสเตอร์ไวท์ระบุช่วงเวลานั้นว่าเป็น “those days” ซึ่งพระคริสต์ได้ตรัสถึง

ช่วงเวลาทีกล่าวถึงในที่นี้—“สี่สิบสองเดือน” และ “หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน”—เป็นช่วงเวลาเดียวกัน
ทั้งสองล้วนเป็นสัญลักษณ์แทนเวลาที่คริสตจักรของพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ภายใต้การกดขี่จากกรุงโรม
ช่วง 1260 ปีแห่งอำนาจสูงสุดของสันตะปาปาเริ่มต้นใน ค.ศ. 538 และดังนั้นจึงจะสิ้นสุดลงในปี 1798
ในเวลานั้น กองทัพฝรั่งเศสได้เข้าสู่กรุงโรมและจับพระสันตะปาปาเป็นเชลย
และพระองค์สิ้นพระชนม์ขณะถูกเนรเทศ แม้ไม่นานหลังจากนั้นจะมีการเลือกตั้งพระสันตะปาปาองค์ใหม่
แต่ตั้งแต่นั้นมา ลำดับชั้นแห่งสันตะปาปาก็มีอาจใช้อำนาจดังที่เคยมีอยู่ก่อนหน้านั้นได้อีกเลย

“การชมเชงคริสตจักรมิได้ดำเนินต่อไปตลอดระยะเวลา 1260 ปีทั้งหมด
พระเจ้าทรงพระเมตตาต่อชนชาติของพระองค์
จึงทรงย่นเวลาแห่งการทดลองอันเร่าร้อนของพวกเขาให้สั้นลง ในการพยากรณ์ถึง
'ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง' ที่จะบังเกิดแก่คริสตจักร พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า
'ถ้ามิได้ทรงย่นวันเหล่านั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะเห็นแก่ผู้ทรงเลือกไว้
วันเหล่านั้นจะทรงย่นให้สั้นลง' มัทธิว 24:22 โดยอิทธิพลของการปฏิรูปศาสนา การชมเชงจึงยุติลงก่อนปี
1798” The Great Controversy, 266.

พระคริสต์และซิสเตอร์ไวท์ทรงระบุว่าถ้อยคำว่า “วันเหล่านั้น” คือ “เวลา” ซึ่งชี้ถึงโรมแห่งสันตะปาปา เมื่อดาเนียล
กล่าวถึงการกดขี่ข่มเหงซึ่งเกิดขึ้นภายหลังการสถาปนาระบอบสันตะปาปาขึ้นบนบัลลังก์แห่งพิภพในข้อที่สาม
สิบเอ็ดของบทที่สิบเอ็ด เขากล่าวถึงช่วงเวลาแห่งการกดขี่ข่มเหงนั้นว่า “หลายวัน”

และกองกำลังจะยืนอยู่ฝ่ายเขา และจะทำให้สถานนมัสการอันเข้มแข็งเป็นมลทิน
และจะเลิกเครื่องบูชาประจำวันเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความร้าว
และบรรดาผู้ที่ประพฤติชั่วต่อพันธสัญญา นั้น เขาจะชักจูงให้เสื่อมทรามด้วยคำประจบสอพลอ
แต่ประชาชนที่รู้จักพระเจ้าของตนจะมีกำลัง และจะกระทำกิจอันยิ่งใหญ่
และบรรดาผู้มีความเข้าใจในหมู่ประชาชนจะสั่งสอนคนเป็นอันมาก ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ
และด้วยเปลวเพลิง ด้วยการถูกกวาดไปเป็นเชลย และด้วยการถูกริบทรัพย์ อยู่หลายวัน ดาเนียล
11:31–33

กรุงโรมถูกเผยให้เห็นโดยสัมพันธ์กับเวลาพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับมัน
นั่นจึงเป็นเหตุที่เปาโลกล่าวว่ามีมนุษย์แห่งบาปจะถูกเผยให้เห็นใน “เวลาของเขา”
ข้อเท็จจริงที่ว่ากรุงโรมเป็นผู้สถาปนานิรมิต ซึ่งหากเราไม่รู้ เราก็พิงาศ
ยอมซีให้เห็นว่าเหตุใดเวลาพยากรณ์นั้นจึงถูกเป็นภาพแทนอยู่บ่อยครั้ง และในหลากหลายลักษณะเช่นนั้น
เพราะพระเจ้า “มิได้ทรงกล่าวสิ่งใดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากสิ่งนั้นมีได้มีความสำคัญยิ่ง” ในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้น
จุดสิ้นสุดของช่วงเวลานั้นก็ถูกกำหนดหมายไว้ด้วยเช่นกัน

และบรรดาผู้มีความเข้าใจท่ามกลางชนทั้งหลายจะสั่งสอนคนเป็นอันมาก
ถึงกระนั้นพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบ และด้วยเปลวเพลิง ด้วยการถูกกวาดไปเป็นเชลย
และด้วยการถูกปล้นชิง อยู่หลายวัน ครั้นเมื่อพวกเขาล้มลงนั้น
พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย
แต่คนเป็นอันมากจะเข้ามาสมทบกับพวกเขาด้วยคำประจบสอพลอ
และบางคนในบรรดาผู้มีความเข้าใจจะล้มลง เพื่อทดสอบพวกเขา และเพื่อชำระพวกเขา
และเพื่อให้พวกเขาชาวสะอาด จนถึงเวลาสิ้นสุด เพราะว่ายังมีเวลากำหนดไว้อีก Daniel 11:33–35.

“วาระแห่งอวสาน” “ยังจะเป็นไปตามวาระที่กำหนดไว้” คำภาษาฮีบรูสำหรับคำว่า “กำหนดไว้” คือ “moed” และมีความหมายว่า เวลาที่กำหนดแน่นอนหรือการนัดหมาย ความเกี่ยวข้องเชิงพยากรณ์และความสำคัญของ “วาระที่กำหนดไว้” ในพระธรรมดาเนียลนั้น เห็นได้จากกรณีที่มีการกล่าวถึงบ่อยครั้ง มีชาวแอดเวนติสต์แห่งลาโอติเซียเพียงน้อยมาก หรืออาจไม่มีเลย ที่ตระหนักว่า ค.ศ. 1989 เป็น “วาระแห่งอวสาน” และด้วยเหตุนี้ ค.ศ. 1989 จึงเป็นวาระที่กำหนดไว้ เป็นการนัดหมายที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ เมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยความรู้เพื่อการเคลื่อนไหวของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ด้วยเหตุนี้ พระธรรมดาเนียลจึงให้พยานหลักฐานถึงข้อเท็จจริงที่ว่า “วาระที่กำหนดไว้” เป็นเครื่องหมายแห่งการมาถึงของ “วาระแห่งอวสาน” ในดาเนียลบทที่แปด สัญลักษณ์เชิงพยากรณ์นี้ได้ถูกนำเสนอไว้แล้ว

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งอยู่ระหว่างฝั่มแม่น้ำอูไล ผู้ร้องเรียกและกล่าวว่า กาเบรียล จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจนิมิตนั้น ดังนั้นท่านจึงเข้ามาใกล้ที่ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านเข้ามา ข้าพเจ้าก็หวาดกลัวและซบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์ จงเข้าใจเกิด เพราะนิมิตนี้มีไว้สำหรับเวลาแห่งวาระสุดท้าย ขณะเมื่อท่านกำลังพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หลับสนิท ซบหน้าอยู่กับพื้นดิน แต่ท่านได้แตะต้องข้าพเจ้า และตั้งข้าพเจ้าให้ยืนตรง แล้วท่านกล่าวว่า ดูเถิด เราจะให้เจ้ารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายแห่งความพิโรธนั้น เพราะอวสานจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้ ดาเนียล 8:16-19

ดังเช่นในบทที่สิบเอ็ด คำว่า “end” ในวลี “time of the end” ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เป็นคำภาษาฮีบรูคนละคำกับคำที่แปลว่า “appointed” เวลาแห่งอวสานนั้นเป็นตัวแทนของช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ เวลาที่กำหนดไว้ “เวลาที่กำหนดไว้” (moed) คือการกำหนดนัดหมาย และเวลาแห่งอวสาน (คำภาษาฮีบรู “gets”) คือช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเริ่มต้น ณ เวลาที่กำหนดไว้ นั้น เป็น “เวลา” ที่เผยให้เห็นโรม และ “เวลา” นั้นสำคัญยิ่งนัก จนกระทั่งวาระสิ้นสุดของช่วงเวลานั้น และช่วงเวลาที่ดีติดตามมาภายหลังการสิ้นสุดของเวลานั้น ถูกเป็นตัวแทนโดยพยานหลายประการ ในดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อที่ยี่สิบสี่ โรมนอกศาสนาถูกระบุว่าเป็นผู้ปกครองโลกอยู่ตลอดเวลา “เวลา” หนึ่ง

“กาล” เชิงสัญลักษณ์หนึ่งช่วง คือสามร้อยหกสิบปี เพราะในปีตามพระคัมภีร์มีสามร้อยหกสิบวัน โรมนอกศาสนาปกครองอยู่หนึ่ง “กาล” และโรมสันตะปาปาก็ปกครองอยู่ “กาล สองกาล และครึ่งกาล” โรมสมัยใหม่ปกครองอยู่หนึ่ง “ชั่วโมง” เชิงสัญลักษณ์ หรือ “สี่สิบสองเดือน” เชิงสัญลักษณ์ หลังปี 1844 ไม่มีเวลาเชิงพยากรณ์อีกต่อไป ดังนั้น “ชั่วโมง” และ “สี่สิบสองเดือน” จึงเป็นช่วงเวลาตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึง จนถึงการสิ้นสุดแห่งวาระแห่งพระกรุณาแก่มนุษย์ แต่โรมนอกศาสนาได้ครอบครองอำนาจสูงสุดตั้งแต่ยุทธการที่แอ็กเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล จนถึงเมื่อคอนสแตนตินทรงย้ายราชธานีของจักรวรรดิไปยังคอนสแตนติโนเปิลในปี ค.ศ. 330 เราทราบว่ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวถึงโรมนอกศาสนา เพราะพระคริสต์ทรงถูกแสดงไว้ว่าเป็น “เจ้าแห่งพันธสัญญา” ผู้ซึ่ง “จะถูกหักเสีย” เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน อำนาจที่ปกครองอยู่ในขณะนั้นคือโรมนอกศาสนา ดังนั้นข้อพระคัมภีร์ที่เรากำลังจะพิจารณาต่อไปนี้จึงชี้ถึงโรมนอกศาสนา.

และในฐานะนรของเขามิบุคคลชั่วช้าคนหนึ่งลุกขึ้น ซึ่งเขาทั้งหลายจะไม่มอบเกียรติแห่งราชอาณาจักรให้แก่ผู้หนึ่ง แต่เขาจะเข้ามาอย่างสงบ และยึดครองราชอาณาจักรด้วยคำประจบสอพลอ และด้วยกำลังดูจนนำหลาคนนั้น คนทั้งหลายจะถูกกวาดล้างไปจากเบื้องหน้าเขา และจะถูกทำลาย แม้กระทั่งเจ้าแห่งพันธสัญญาด้วย และภายหลังการทำพันธไมตรีกับเขาแล้ว เขาจะกระทำกรอย่างล่อลวง เพราะเขาจะขึ้นมา

และจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนกลุ่มน้อย เขาจะเข้าไปอย่างสงบแม้ในแดนอันอุดมที่สุดของมณฑล และเขาจะกระทำสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเขามีได้กระทำ ทั้งบรรพบุรุษก่อนหน้านั้นของเขาก็มีได้กระทำ เขาจะกระจายของริบ ของที่ปล้นมา และทรัพย์สินสมบัติท่ามกลางพวกเขา ใช่แล้ว เขาจะวางแผนอุบายของตนต่อบรรดาป้อมปราการเข้มแข็ง แม้เป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดาเนียล 11:21-24

คำว่า “against” ในวลีสุดท้ายของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ที่จริงแล้วหมายถึง “from” และข้อนี้กำลังกล่าวว่า โรมนอกศาสนาจะปกครอง (forecast his devices) “จาก” ที่มั่นของตน (กรุงโรม) เป็นเวลาสามร้อยหกสิบปี

“ข้อ 24 ท่านจะเข้าไปอย่างสงบแม้ในบรรดาสถานที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมณฑลนั้น และท่านจะกระทำสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของท่านมีได้กระทำ ทั้งบรรพบุรุษก่อนหน้าบรรพบุรุษของท่านก็มีได้กระทำด้วย ท่านจะกระจายของที่ริบมาได้ ของปล้น และทรัพย์สินสมบัติท่ามกลางพวกเขา เออ ท่านจะวางแผนอุบายของท่านต่อบรรดาป้อมปราการทั้งหลาย แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

“วิธีการตามปกติซึ่งบรรดาประชาชาติได้ใช้กัน ก่อนสมัยของโรม ในการเข้าครอบครองมณฑลอันมีคุณค่าและดินแดนอันมั่งคั่งนั้น คือโดยสงครามและการพิชิต แต่บัดนี้โรมกำลังจะกระทำสิ่งซึ่งบรรพบุรุษหรือบรรพบุรุษของบรรพบุรุษไม่เคยกระทำมาก่อน กล่าวคือ ได้รับดินแดนที่เพิ่มเติมเหล่านี้ด้วยวิถีทางสันติ ประเพณีซึ่งไม่เคยมีใครได้ยื่นมาก่อนในอดีต บัดนี้ได้เริ่มขึ้นแล้ว คือกษัตริย์ทั้งหลายยกอาณาจักรของตนให้แก่ชาวโรมันโดยพินัยกรรม โรมได้ครอบครองมณฑลขนาดใหญ่ด้วยวิธีนี้”

“และบรรดาผู้ที่ตกอยู่ใต้อำนาจครอบครองของโรมเช่นนี้ ก็ได้รับประโยชน์จากสิ่งนั้นไม่น้อยเลย พวกเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความเมตตาและความอ่อนปรน ประหนึ่งว่าของที่ริบมาและทรัพย์สินที่ปล้นมาได้ถูกแบ่งสันปันส่วนแก่พวกเขา พวกเขาได้รับการคุ้มครองจากบรรดาศัตรูของตน และดำรงอยู่อย่างสงบสุขและปลอดภัยภายใต้ร่มอำนาจแห่งโรม”

“สำหรับบรรดาตอนหลังของข้อนี้

บิชอบิวาตีเสนอความคิดว่าเป็นการจัดเตรียมอุบายพยากรณ์จากป้อมปราการ มิใช่เพื่อต่อต้านป้อมปราการ และชาวโรมันได้กระทำเช่นนี้จากนครอันเข้มแข็งแห่งเจ็ดเนินเขาของตน ‘แม้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง’ โดยไม่ต้องสงสัย ย่อมหมายถึงเวลาตามคำพยากรณ์ คือ 360 ปี แล้วปีเหล่านี้ควรนับตั้งแต่จุดใด? อาจเป็นไปได้ว่านับจากเหตุการณ์ที่ถูกนำเสนอไว้ในข้อถัดไป

“ข้อ 25 และเขาจะระดมกำลังและความกล้าหาญของตนขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศใต้ด้วยกองทัพใหญ่ยิ่ง และกษัตริย์แห่งทิศใต้จะถูกปลุกเร้าขึ้นให้ทำสงครามด้วยกองทัพที่ใหญ่โตและเข้มแข็งยิ่งนัก แต่เขาจะยืนหยัดอยู่ไม่ได้ เพราะเขาทั้งหลายจะวางอุบายต่อเขา”

“โดยข้อ 23 และ 24 เราถูกพามาถึงช่วงเวลาฝั่งนี้ของพันธไมตรีระหว่างพวกยิวกับพวกโรมัน ในปี 161 ก่อน ค.ศ. จนถึงเวลาที่โรมได้ครอบครองอำนาจเหนือสากล ข้อซึ่งอยู่เบื้องหน้าเราบัดนี้ทำให้เห็นการทัพอันเข้มแข็งต่อกษัตริย์แห่งทิศใต้ คือ อียิปต์ และการอุบัติขึ้นของศึกสำคัญระหว่างกองทัพใหญ่และทรงกำลัง เหตุการณ์เช่นนี้ได้บังเกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ของโรมในราวเวลานั้นหรือไม่?—ได้บังเกิดขึ้นจริง สงครามนั้นคือสงครามระหว่างอียิปต์กับโรม; และยุทธการนั้นคือยุทธนาวีแห่งแอคเทียม ขอให้เราพิจารณาโดยย่อถึงสถานการณ์ที่นำไปสู่ความขัดแย้งนี้” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271-273.

ในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ดาเนียลกล่าวถึงเวลาที่ทรงกำหนดไว้และอวสานอีกครั้งหนึ่ง

และเขาจะปลุกเร้ากำลังและความกล้าหาญของตนขึ้นต่อสู้กษัตริย์ฝ่ายใต้ด้วยกองทัพใหญ่ และกษัตริย์ฝ่ายใต้ก็จะถูกปลุกเร้าให้เข้าสู่สงครามด้วยกองทัพที่ใหญ่ยิ่งและเข้มแข็งยิ่งนัก แต่เขาจะยืนหยัดอยู่ไม่ได้ เพราะพวกเขาจะวางอุบายต่อเขา เออ บรรดาผู้ที่กินส่วนจากอาหารของเขาจะทำลายเขา และกองทัพของเขาจะท่วมท้นออกไป และคนเป็นอันมากจะล้มลงถูกฆ่า และจิตใจของกษัตริย์ทั้งสองนี้จะมุ่งกระทำความชั่วร้าย และเขาทั้งสองจะพูดมุสาต่อกันที่โต๊ะเดียวกัน แต่การนั้นจะไม่สำเร็จ เพราะวาระสุดท้ายยังจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้ แล้วเขาจะกลับไปยังแผ่นดินของตนพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติอันมหาศาล และจิตใจของเขาจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ และเขาจะกระทำการกิจการต่าง ๆ แล้วกลับไปยังแผ่นดินของตน เมื่อถึงเวลาที่กำหนด เขาจะกลับมาและมุ่งสู่ฝ่ายใต้ แต่ครั้งนี้จะไม่เป็นเหมือนครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ดาเนียล 11:25-29

ในบทที่แปด กาเบรียลได้ระบุว่า "ซาซอน" นิมิตแห่งระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี จะสิ้นสุดลง ณ เวลาที่กำหนด แล้วจากนั้นช่วงเวลาซึ่ง "เวลาแห่งอวสาน" เป็นสัญลักษณ์แทนก็จะเริ่มต้นขึ้น ในข้อความตอนนี้ เวลาที่กำหนดคือจุดสิ้นสุดของระยะเวลาสามร้อยหกสิบปีซึ่งกรุงโรมฝ่ายนอกศาสนาจะปกครองโลกอย่างสูงสุดในข้อความตอนนี้ไม่มี "เวลาแห่งอวสาน" เพราะไม่มีสิ่งใดถูกผนึกไว้ซึ่งจะต้องถูกเปิดออก ณ ปลายช่วงเวลานั้นของประวัติศาสตร์

ในพระธรรมดาเนียล บทที่แปด นิมิตเรื่อง "วาระสุดท้าย" ของพระพิโรธนั้น ซึ่งคือระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีที่สิ้นสุดลงพร้อมกันกับสองพันสามร้อยปี ถูกผนึกไว้จนถึง "วาระสุดท้าย" เพราะในปี ค.ศ. 1844 ซึ่งเป็นเวลาที่ทรงกำหนดไว้ของนิมิตทั้งสองนั้น ความสว่างของทูตสวรรค์องค์ที่สามก็ได้ถูกเปิดผนึกออก ในดาเนียล 11:30-36 เมื่อสิ้นสุด "พระพิโรธครั้งแรก" ในปี ค.ศ. 1798 จะต้องมีช่วงเวลาหนึ่งซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น "วาระสุดท้าย" เมื่อความสว่างของทูตสวรรค์องค์แรกถูกเปิดผนึกออก เพราะฉะนั้น คำพยากรณ์เรื่องเวลาของโรมนอกศาสนาจึงไม่มีวาระสุดท้าย มีเพียงเวลาที่ทรงกำหนดไว้เท่านั้น ซึ่งชี้บ่งว่าเมื่อใดระยะเวลาสามร้อยหกสิบปีจะสิ้นสุดลง แต่เวลาที่ทรงกำหนดไว้ในปี ค.ศ. 1798 และเวลาที่ทรงกำหนดไว้ในปี ค.ศ. 1844 ทั้งสองต่างก็เปิดผนึกข่าวสารซึ่งจะต้องเป็นที่เข้าใจในช่วงเวลาที่พรรณนาไว้ว่าเป็น "วาระสุดท้าย"

กรุงโรมถูกเผยให้เห็นตามที่ได้รับคำแนะนำไว้เชิงพยากรณ์ภายในช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ของมัน "วาระหนึ่ง วาระทั้งหลาย และครึ่งวาระ", "สี่สิบสองเดือน", "หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน" และ "สามปีครึ่ง" เป็นสัญลักษณ์หลากหลายประการที่ใช้แทนช่วงเวลาซึ่งพระสันตะปาปามีอำนาจปกครองในระหว่างยุคมืด ช่วงเวลาที่เชื่อมโยงการเคลื่อนไหวของพวกมิลเลอไรต์เข้ากับการเคลื่อนไหวของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นคือหนึ่งร้อยยี่สิบหกปี หนึ่งร้อยยี่สิบหกยังเป็นสัญลักษณ์ของหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันด้วย เพราะมันเป็นส่วนสิบหรือหนึ่งในสิบของจำนวนนั้น หนึ่งร้อยยี่สิบหกปีนับตั้งแต่การกบฏในปี 1863 จนถึงวาระที่ทรงกำหนดไว้ในปี 1989 ซึ่งชี้ชัดว่าปี 1989 คือวาระนัดหมายของพระเจ้ากับประชากรยุคสุดท้ายของพระองค์

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

"เราจะค้นพระคัมภีร์อย่างไร? เราจะปักหลักคำสอนของเราที่ละหลัก แล้วพยายามทำให้พระคัมภีร์ทั้งสิ้นสอดคล้องกับความเห็นที่เราตั้งไว้แล้วกระนั้นหรือ หรือว่าเราจะนำความคิดและทัศนะของเราไปยังพระคัมภีร์

และวัตถุประสงค์ของเราทุกด้านด้วยพระคัมภีร์แห่งความจริง? หลายคนที่อ่านและแม้แต่สอนพระคัมภีร์ก็หาได้เข้าใจความจริงอันล้ำค่าที่ตนกำลังสอนหรือศึกษานั้นไม่ มนุษย์ยึดถือความผิดพลาดทั้งที่ความจริงได้ถูกชี้ไว้อย่างชัดเจนแล้ว

และหากเขาทั้งหลายเพียงแต่นำคำสอนของตนมาสู่พระวาระของพระเจ้า และมีได้อ่านพระวาระของพระเจ้าโดยอาศัยแสงสว่างจากคำสอนของตนเองเพื่อพิสูจน์ว่าความคิดของตนถูกต้อง เขาก็จะไม่ดำเนินอยู่ในความมืดและความบอด ทั้งจะไม่ทะนุถนอมความผิดพลาดไว้หลายคนให้ความหมายแก่ถ้อยคำในพระคัมภีร์ตามที่เหมาะกับความคิดเห็นของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ทำให้ตนเองหลงผิดและล่อลวงผู้อื่นด้วยการตีความพระวาระของพระเจ้าอย่างผิดพลาดของตน ขณะที่เรารับเอาการศึกษาพระวาระของพระเจ้ามา เราควรกระทำด้วยใจที่ถ่อมตน ความเห็นแก่ตนทั้งสิ้น ความรักที่จะมีความคิดแปลกใหม่ทั้งสิ้น ควรถูกละทิ้งเสีย ความคิดเห็นที่ยึดถือมาเป็นเวลานานต้องไม่ถูกถือว่าไม่มีวันผิดพลาด การที่พวกยิวไม่เต็มใจจะละทิ้งธรรมเนียมที่สืบทอดมาอย่างยาวนานของตนนั้นเองเป็นเหตุแห่งความพินาศของพวกเขา พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่มองเห็นข้อบกพร่องใด ๆ ในความคิดเห็นของตนเองหรือในการอธิบายพระคัมภีร์ของตน แต่ไม่ว่ามนุษย์จะยึดถือทัศนะบางอย่างมาเนิ่นนานเพียงใด หากทัศนะนั้นไม่ได้รับการยืนยันอย่างชัดแจ้งจากพระวาระที่ทรงบันทึกไว้ ก็พึงละทิ้งเสีย”

“บรรดาผู้ที่ปรารถนาความจริงด้วยใจจริง

จะไม่ลังเลที่จะเปิดเผยจุดยืนของตน ให้ได้รับการตรวจสอบและวิพากษ์วิจารณ์

และจะไม่ขุ่นเคืองหากความคิดเห็นและแนวคิดของตนถูกโต้แย้ง

นี่คือจิตวิญญาณที่เราได้ทะนุถนอมไว้ท่ามกลางพวกเราเมื่อสี่สิบปีก่อน

เราเคยมาชุมนุมกันด้วยภาระหนักในจิตวิญญาณ

อธิษฐานขอให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันในความเชื่อและหลักคำสอน; เพราะเรารู้ว่าพระคริสต์มิได้ทรงแบ่งแยก

แต่ละประเด็นถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณาที่ละเรื่อง

ความเคร่งขรึมเป็นลักษณะเด่นของสภาแห่งการค้นคว้าเหล่านี้ พระคัมภีร์ถูกเปิดออกด้วยความยำเกรง

บ่อยครั้งเราอดอาหาร เพื่อว่าเราจะเหมาะสมยิ่งขึ้นที่จะเข้าใจความจริง

หลังจากการอธิษฐานอย่างจริงจังแล้ว หากมีประเด็นใดที่ยังไม่เข้าใจ ก็จะมีการอภิปรายกัน

และแต่ละคนแสดงความคิดเห็นของตนอย่างเสรี; แล้วเราก็จะคุกเข่าลงอธิษฐานอีกครั้ง

และคำวิงวอนอย่างจริงจังก็ลอยขึ้นสู่สวรรค์ ขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้เราเห็นพ้องต้องกัน

เพื่อเราจะได้เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังที่พระคริสต์และพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน

น้ำตาจำนวนมากได้หลั่งออกมา

หากพี่น้องคนหนึ่งตำหนิพี่น้องอีกคนหนึ่งเพราะความเชื่อซ้าในการเข้าใจ

ที่ไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งตั้งที่ตนเข้าใจ ผู้ที่ถูกตำหนิภายหลังจะจับมือพี่น้องของตนและกล่าวว่า

‘อย่าให้เราทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าโศกเศร้าเลย พระเยซูทรงสถิตอยู่กับเรา;

ให้เราปรึกษาจิตใจที่ถ่อมตนและพร้อมจะเรียนรู้ไว้เถิด’ และพี่น้องผู้ถูกกล่าวนั้นจะพูดว่า

‘ยกโทษให้ฉันเถิดพี่น้อง ฉันได้ทำผิดต่อท่านแล้ว’ แล้วเราก็จะคุกเข่าลงอธิษฐานอีกวาระหนึ่ง

เราใช้เวลาหลายชั่วโมงด้วยวิธีนี้ โดยทั่วไปเราไม่ได้ศึกษาร่วมกันเกินกว่าสี่ชั่วโมงในแต่ละครั้ง

แต่บางครั้งเราก็ใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างเคร่งขรึม

เพื่อว่าเราจะเข้าใจความจริงสำหรับบุคคลมัยของเรา ในบางโอกาส

พระวิญญาณของพระเจ้าจะเสด็จมาเหนือข้าพเจ้า

และข้อความตอนที่เข้าใจยากก็ถูกทำให้กระจ่างผ่านทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

แล้วก็เกิดความกลมเกลียวอย่างสมบูรณ์ เราทุกคนมีความคิดเดียวกันและอยู่ในพระวิญญาณเดียวกัน”

“พวกเราได้แสวงหาอย่างจริงจังที่สุด

เพื่อมิให้พระคัมภีร์ถูกบิดเบือนไปให้สอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ใดผู้หนึ่ง

เราพยายามทำให้ความแตกต่างระหว่างเรามีน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยไม่เน้นอยู่กับประเด็นที่มีความสำคัญรองลงมา ซึ่งในเรื่องเหล่านั้นมีความคิดเห็นแตกต่างกันไป แต่ภาระในใจของทุกคนคือการทำให้เกิดสภาพท่ามกลางพี่น้องทั้งหลายที่จะตอบสนองต่อคำอธิษฐานของพระคริสต์ ที่ว่าพวกสาวกของพระองค์จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดังที่พระองค์และพระบิดาทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

บางครั้งพี่น้องหนึ่งหรือสองคนจะยื่นกรานคัดค้านทัศนคติที่ได้เสนอไว้

และสำแดงความรู้สึกตามธรรมชาติของใจออกมา แต่เมื่ออุปนิสัยเช่นนี้ปรากฏขึ้น

เราก็ระงับการค้นคว้าของเราและเลื่อนการประชุมออกไป

เพื่อให้แต่ละคนมีโอกาสดูพระเจ้าในการอธิษฐาน

และศึกษาประเด็นที่แตกต่างนั้นโดยปราศจากการสนทนากับผู้อื่น ทั้งทูลขอความสว่างจากสวรรค์

เราแยกจากกันไปด้วยถ้อยคำแห่งไมตรีจิต เพื่อจะกลับมาพบกันอีกโดยเร็วที่สุดสำหรับการค้นคว้าเพิ่มเติม

บางครั้งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทรงมาสู่พวกเราอย่างเด่นชัด

และเมื่อความสว่างอันแจ่มชัดเปิดเผยประเด็นแห่งความจริงทั้งหลาย เราก็ร้องไห้และชื่นชมยินดีร่วมกัน

เรารักพระเยซู เรารักซึ่งกันและกัน”

“ในวันเวลาเหล่านั้น พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจเพื่อเรา

และความจริงก็เป็นสิ่งล้ำค่าแก่จิตวิญญาณของเรา จำเป็นอย่างยิ่งที่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเราในวันนี้จะต้องมีลักษณะที่สามารถทนต่อการทดสอบแห่งการทดลองได้ เราอยู่ในโรงเรียนของพระอาจารย์ ณ ที่นี้ เพื่อเราจะได้รับการฝึกฝนสำหรับโรงเรียนเบื้องบน

เราจะต้องเรียนรู้ที่จะอดทนต่อความผิดหวังด้วยท่าทีอย่างพระคริสต์

และบทเรียนที่สอนโดยสิ่งนี้จะมีผลสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเรา”

“เรามีบทเรียนมากมายที่จะต้องเรียนรู้ และมีอีกมากมายเหลือเกินที่จะต้องเลิกเรียนรู้

พระเจ้าและสวรรค์เท่านั้นที่ปราศจากความผิดพลาด

ผู้ที่คิดว่าตนจะไม่มีวันต้องละทิ้งทัศนคติตนยึดถืออย่างหวงแหน

หรือไม่มีโอกาสต้องเปลี่ยนความคิดเห็นของตน จะต้องผิดหวัง

ตราบไต่ที่เราจะยึดมั่นในความคิดและความคิดเห็นของตนเองอย่างตื้อรันแน่นแน่

เราก็ไม่อาจมีเอกภาพซึ่งพระคริสต์ได้ทรงอธิษฐานขอไว้ได้” Review and Herald, July 26, 1892.